



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **R. L.**, narozený „X“, bez státní příslušnosti,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2016, č. j. MV-91327-9/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 8. 2016, č. j. MV-91327-9/SO-2016, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 8. 2016, č. j. MV-91327-9/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 4. 2016, č. j. OAM-10628-84/PP-2011. Správní orgán I. stupně svým usnesením zastavil řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že z dikce § 64 odst. 2 správního řádu jednoznačně vyplývá, že správní orgán je povinen řízení přerušit, a že tedy na přerušení řízení má žadatel právní nárok. Uvedl, že § 64 odst. 4 správního řádu pouze konkretizuje, na jak dlouhou dobu lze řízení přerušit, přičemž toto ustanovení platí jak pro přerušení řízení dle § 64 odst. 1 správního řádu, tak i pro přerušení řízení dle § 64 odst. 2 téhož zákona. Konstatoval, že právo na přerušení řízení je zákonem dáno vždy, není-li žádost o přerušení řízení zneužitím; správní orgán má eventuální správní uvážení pouze ohledně délky přerušení řízení. Zdůraznil, že v daném případě ovšem správní orgán řízení nepřerušil vůbec, čímž zcela jasně porušil § 64 odst. 2 správního řádu; tento postup je dle judikatury možný pouze tehdy, pokud by správní orgán dospěl k názoru, že žádost žalobce o přerušení řízení byla zneužitím práva. Domníval se, že v projednávané věci správní orgán I. stupně v usnesení, jímž nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím implicitně potvrdil, řádně nezdůvodnil užití správního uvážení.
- 3.
4. Upozornil na to, že pokud jde o argument zásadou rychlosti řízení, je třeba si uvědomit, že ke dni 15. 3. 2016, kdy jej správní orgán I. stupně vyzval k odstranění vad žádosti, již řízení o jeho žádosti trvalo více než čtyři a půl roku, což bylo zapříčiněno nesprávným úředním postupem správních orgánů. Za této situace považoval žalobce argumentaci zásadou rychlosti řízení ze strany správního orgánu I. stupně za nepřijatelnou. K pochybnostem správního orgánu I. stupně o tom, zda je lhůta 180 dnů dostatečná, či zda bude jeho snaha o získání makedonského občanství úspěšná, uvedl, že řízení může být přerušeno na jinou dobu, než navrhoval, není však důvodem, aby řízení nebylo přerušeno vůbec. Dále poukázal na to, že správním orgánům nepřísluší předjímat úspěšnost určitého procesu při rozhodování o prodloužení lhůty k určitému úkonu. Dodal, že ani jednu pochybnost správní orgán I. stupně nijak nezdůvodnil. K argumentaci, že existenci řízení o znovuzískání makedonského občanství neprokázal žádným dokladem, uvedl, že zákon mu povinnost prokazovat jeho tvrzení uvedená v žádosti o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu neukládá, a ani správní orgány jej k předložení žádných dokladů nevyzvaly, nýbrž žádost ihned celou zamítly. Nad rámec výše uvedeného bylo dle názoru žalobce třeba vzít v potaz ještě následující skutečnosti, a to že cestovní doklad se snažil získat i proto, že policie mu na rozdíl od minula přestala vydávat cestovní průkaz totožnosti. Dále by mělo být přihlédnuto k tomu, že by jako osoba bez státního občanství měl v souladu s mezinárodními humanitárními ideály požívat určitou ochranu či – ve vztahu k ostatním cizincům, kteří nějakou státní příslušnost mají – mírnějšího zacházení. Dále v této souvislosti poukázal na to, že v České republice žije takřka dvacet let, žije zde jeho družka a řízení o povolení k přechodnému pobytu za účelem společného soužití

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s družkou je právním titulem, na základě kterého v České republice ve smyslu § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v České republice pobývá. Zdůraznil, že zastavení řízení povede přinejmenším k tzv. přerušení pobytu, v horším případě k nemožnosti zlegalizovat si svůj pobyt.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve ve svém vyjádření podrobně shrnul průběh správního řízení. Dále konstatoval, že spisovým materiálem bylo prokázáno, že žalobce ke své žádosti o povolení k přechodnému pobytu i přes výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016 nepředložil žádnou požadovanou náležitost.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 8. 2011 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2013 správní orgán I. stupně žádost žalobce pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013 k odvolání žalobce změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom směru, že žádost o povolení k přechodnému pobytu žalobce byla zamítnuta, neboť jej nebylo možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto nesplňoval podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 téhož zákona. Uvedená rozhodnutí správních orgánů Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 1. 2016, č. j. 15 A 135/2013-56, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že existence manželství vylučuje možnost trvalého vztahu žalobce s jeho družkou, a tedy příliš restriktivně vyložily § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 3. 2016 vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti, a to k doložení cestovního dokladu a dokladu o zdravotním pojištění a dokladu potvrzujícího, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. K odstranění nedostatků byla žalobci stanovena lhůta 10 dnů ode dne doručení výzvy. Zároveň správní orgán I. stupně řízení přerušil podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu na dobu stanovenou v připojené výzvě k odstranění vad žádosti. Dne 29. 3. 2016 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce požádal o prodloužení lhůty a o přerušování řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu o 180 dnů z důvodu probíhajícího řízení o získání občanství Makedonské republiky. Usnesením č. j. OAM-10628-82/PP-2011 ze dne 15. 4. 2016 správní orgán I. stupně žádosti o prodloužení lhůty nevyhověl a lhůtu k doložení dokladů neprodloužil. Usnesením č. j. OAM-10628-83/PP-2011 ze dne 15. 4. 2016 správní orgán I. stupně žádosti o přerušování řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu nevyhověl a správní řízení nepřerušil. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 22. 4. 2016 podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování řízení. Žalobce dne 3. 5. 2016 podal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostřednictvím svého právního zástupce odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně č. j. OAM-10628-82/PP-2011 o neprodloužení lhůty k opětovnému předložení příloh k žádosti, které k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil podáním ze dne 21. 8. 2016. Ve spisové dokumentaci se dále nachází doplnění odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2016, č. j. OAM-10628-83/PP-2011, o nepřerušení řízení o povolení k přechodnému řízení, které mělo být dle tvrzení uvedeného v této písemnosti podáno dne 3. 5. 2016. Proti usnesení o zastavení řízení ze dne 22. 4. 2016 podal žalobce dne 12. 5. 2015 prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které bylo doplněno podáním ze dne 21. 8. 2016. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2016, č. j. MV-91327-7/SO-2016, zamítl odvolání žalobce podané proti usnesení správního orgánu I. stupně č. j. OAM-10628-82/PP-2011 o neprodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a toto usnesení potvrdil. Žalovaný dalším rozhodnutím ze dne 29. 8. 2016, č. j. MV-91327-11/SO-2016, zamítl odvolání podané proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2016, č. j. OAM-10628-83/PP-2011, kterým nebylo přerušeno řízení o povolení k přechodnému pobytu, neboť bylo opožděné. Konečně dne 29. 8. 2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Žalobce ve své žalobě uplatnil námitky, ve kterých zpochybňoval správnost postupu správních orgánů týkající se toho, že nevyhověly jeho žádosti o přerušení řízení ze dne 29. 3. 2016. Soud předně uvádí, že rozhodnutí správních orgánů, kterými nebylo vyhověno žádosti o přerušení řízení, nejsou rozhodnutími ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Těmito rozhodnutími se totiž nijak nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti účastníka řízení. Postup správních orgánů při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení tedy správní soudy přezkoumávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo dané správní řízení skončeno.
10. V dané věci je nepochybné, že jde o řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Jestliže pak žalobce požádal o přerušení řízení, bylo nutné vycházet z § 64 odst. 2 správního řádu, podle něhož platí, že *v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele*; Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušáním souhlasí všichni. V tomto ustanovení je tedy upraveno tzv. obligatorní přerušování řízení, které se týká jen řízení o žádosti (§ 44 a § 45 správního řádu). Soud zdůrazňuje, že v řízení o žádosti je žadatel tím, kdo řízení ovládá, což znamená, že bez jeho iniciativy nebude řízení zahájeno, a bude-li žadatel chtít, může vzít svou žádost kdykoliv za řízení zpět a řízení bude zastaveno. Žadatel tedy disponuje předmětem řízení, což zcela respektuje též úprava obsažená v § 64 odst. 2 správního řádu. Pokud tedy účastník řízení požádá o jeho přerušování, měl by správní orgán této žádosti zpravidla vyhovět. Zdejší soud však již v rozsudku ze dne 10. 1. 2018, č. j. 15 A 104/2015-71, uvedl, že § 64 odst. 2 správního řádu nelze vykládat striktním a zjednodušujícím způsobem, neboť mohou existovat případy, kdy není žádoucí, aby bylo žádosti o přerušování řízení vyhověno. Bude tomu především tam, kde s ohledem na citované ustanovení není pro přerušování řízení reálný důvod vůbec dán – zejména je-li z postupu žadatele patrné, že se snaží toliko o průtahy v řízení, což lze vnímat jako zřejmé zneužití práva. Tento názor zastává i Nejvyšší správní soud, jenž např. ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017-45, (www.nssoud.cz), konstatoval, že „[u]stanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušování řízení je totiž podle Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušování řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádosti o přerušování řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušování řízení nevyhovět.“

11. Obdobný názor je obsažen i v závěru č. 104 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 10. 6. 2011 (dostupný na www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu-a-spravnimu-trestani.aspx), podle něhož je nutno § 64 odst. 2 správního řádu vykládat ve vazbě na odstavec 4, dle něhož lze řízení přerušit jen na dobu nezbytně nutnou. I tento závěr tedy relativizuje výklad, podle kterého by správní orgán měl absolutní povinnost na požádání žadatele řízení přerušit. Ve zmíněném závěru poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu poukázal na to, že „[s]myslem přerušování řízení je zejména umožnit účastníkovi řízení, aby měl čas k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě čas pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvá. Doby, na kterou řízení přeruší, pak posuzuje správní orgán. Jestliže tedy správní orgán shledá, že není dán žádný důvod pro přerušování řízení, zejména v případě, kdy je z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zřejmé zneužití práva, nelze řízení s ohledem na uvedené ustanovení přerušit.“ Závěr, že z pravidla o přerušování řízení na požádání žadatele mohou existovat výjimky, potvrdil i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010-25, www.nssoud.cz. Z něj plyne, že správní orgán není povinen řízení přerušit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. V případě opaku by soud umožnil výklad, podle něhož by byl účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení.
12. Výjimky z pravidla, že v řízení o žádosti správní orgán musí na základě požádání žadatele řízení přerušit, je nutno interpretovat restriktivně. Mimo situaci, kdy je úmyslem žadatele zdržování řízení, je nutno řízení přerušit. V tomto ohledu lze vycházet z rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 365/2008-25, v němž je uvedeno, že nepřerušil-li správní orgán řízení navzdory řádnému požádání a ve věci meritorně rozhodne, zatíží tím řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Městský soud v Praze ve zmíněném rozsudku zdůraznil, že správní řád spojuje právo žádat o přerušení řízení pouze s osobou žadatele, který má v tomto bodě velmi silné postavení. Jak pro obligatorní, tak pro fakultativní přerušení platí § 64 odst. 4 správního řádu, dle něhož lze řízení přerušit jedinečně na dobu nezbytně nutnou. Jak dále plyne ze závěru č. 104 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 10. 6. 2011, dobu, na kterou řízení přeruší, posuzuje a o její délce rozhoduje správní orgán. V úvahu musí vzít zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení. Jde-li o přerušení řízení na základě požádání účastníka řízení v řízení z moci úřední (odstavec 3) a žadatele v řízení o žádosti (odstavec 2), pak správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka. To ještě nutně neznamená, že mu musí vyhovět, měl by však z něj vycházet a odchýlit se jen v odůvodněných případech.

13. V posuzované věci žalobce podáním ze dne 29. 3. 2016 požádal o prodloužení lhůty a o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu o 180 dnů z důvodu probíhajícího řízení o získání občanství Makedonské republiky, neboť řízení o získání makedonského občanství může podle informací žalobce trvat ještě 6 měsíců. O přerušení řízení tedy žalobce žádal z toho důvodu, aby mohl doložit cestovní doklad, k jehož doložení jej správní orgán I. stupně vyzval usnesením ze dne 15. 3. 2016. Na tomto místě je pro posouzení dané věci nutno upozornit na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení průběžně dokládal své cestovní průkazy totožnosti (platnost posledního doloženého cestovního průkazu totožnosti skončila dne 4. 1. 2016). Nelze tedy podle přesvědčení soudu hovořit o tom, že by z chování žalobce bylo patrné, že by se žádostí o přerušení řízení snažil pouze protahovat řízení tím, že by se i po 5 letech, co řízení o jeho žádosti probíhalo, vyhýbal své povinnosti doložit cestovní doklad. Naopak žalobce se jako osoba bez státní příslušnosti snažil vyřešit svou obtížnou situaci ohledně svého cestovního dokladu tím, že by získal makedonské občanství a tím i cestovní doklad vydaný orgány Makedonské republiky, a nebyl by tak odkázán na vydávání cestovního průkazu totožnosti ze strany správního orgánu I. stupně, jehož platnost může být nanejvýš 180 dnů. Soud ve shodě se žalobcem zdůrazňuje, že správní orgány ani neodůvodnily skutečnost, že nevyhověly jeho návrhu na přerušení řízení, tím, že by šlo o účelovou žádost, popřípadě o úkon, jehož jediným smyslem by bylo protahovat řízení. Správní orgán I. stupně k odůvodnění svého postupu poznamenal, že žalobce si v Makedonii již několik měsíců obstarává cestovní doklad, přičemž není zřejmé, kdy a zda cestovní doklad vůbec získá. S ohledem na to a na navrhanou dobu přerušení v rozsahu 180 dnů, během které není jisté, že žalobce cestovní doklad získá, pak dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že vyhověním návrhu na přerušení řízení by nastaly zásadní průtahy v řízení, čímž je rovněž ohrožen i účel vedeného řízení, tj. rozhodnutí ve věci. Tento názor správního orgánu I. stupně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil.
14. Výše uvedené závěry správních orgánů nemohou aprobovat správnost jejich postupu vedoucí k tomu, že k žádosti žalobce řízení nepřerušily. Jak je zřejmé z výše popsaných východisek při posuzování žádosti o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu, požádá-li účastník řízení o přerušení řízení ve smyslu tohoto ustanovení, je správní orgán povinen mu vyhovět, výjimky z tohoto pravidla je nutno vykládat restriktivně a omezují se zásadně pouze na situace, kdy se účastník řízení snaží toliko o průtahy v řízení. Z uvedeného plyne, že v posuzované věci byl správní orgán I. stupně povinen řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti žalobce přerušit, neboť žádost o přerušení řízení byla motivována tím, aby mohl žalobce doložit správním orgánem I. stupně požadované doklady, zejména cestovní doklad, a ani správní orgány netvrdí, že by se žalobce snažil o průtahy řízení.

15. Skutečnost, že správní orgány měly k žádosti žalobce řízení přerušit, ovšem na druhou stranu neznamená, že by měly plně akceptovat lhůtu pro přerušení řízení, kterou žalobce navrhoval. Právě při stanovování lhůty při obligatorním přerušení řízení mají správní orgány prostor pro správní úvahu, přičemž ji jsou povinny určit tak, aby byla respektována zásada hospodárnosti a rychlosti řízení. Při této správní úvaze orgány samozřejmě přihlíží k návrhu účastníka řízení.
16. Pro posuzovanou věc to znamená, že správní orgán I. stupně byl povinen řízení k žádosti žalobce přerušit, nebyl však nutně povinen akceptovat dobu 180 dnů, na kterou chtěl žalobce řízení přerušit. Správní orgán I. stupně může určit i kratší lhůtu a své závěry, z jakého důvodu považuje jím určenou lhůtu za dobu nezbytně nutnou, na kterou lze nanejvýš přerušit řízení, je pak povinen přesvědčivě odůvodnit.
17. Soud shrnuje, že správní orgán I. stupně byl na základě žádosti žalobce o přerušení řízení ze dne 29. 3. 2016 povinen řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců přerušit. Tím, že správní orgány navzdory řádnému požádání řízení nepřerušily a rozhodly o zastavení řízení, zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. Soud směrem ke správním orgánům považuje za vhodné uvést, že by měly zvážit, zda je v případě řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců potřeba trvat na doložení aktuálního cestovního dokladu, ačkoli ve spisové dokumentaci se nachází 5 cestovních průkazů totožnosti, které žalobce v průběhu řízení doložil. V tomto řízení tedy správní orgány mají údaje o žalobcově státním občanství, resp. o tom, že je osobou bez státní příslušnosti, a o jeho totožnosti, což jsou klíčové údaje, k jejichž prokázání má cestovní doklad sloužit. V této souvislosti soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, www.nssoud.cz, který se sice týkal nevydání cestovního průkazu totožnosti dle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nicméně jeho závěry jsou použitelné i v řízení o žádosti o přechodný pobyt. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „by bylo možno uvažovat o tom, zda je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b nutno předložit všechny požadované podklady, tj. vedle fotografie, dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o zajištění ubytování na území i cestovní doklad. V daném případě by tak mohlo být vzato v úvahu, zda si stěžovatel může z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad Ukrajiny. S ohledem na to, že orgány státní moci České republiky mají k dispozici údaje o žalobcově státním občanství a jeho totožnosti (což jsou klíčové údaje, k jejichž prokázání má cestovní doklad sloužit, srov. § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tak by se vzhledem k okolnostem případu v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie mohlo zvažovat, zda by nebylo možno v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat původní cestovní doklad

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ukrajiny či odňatý cestovní průkaz totožnosti, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit“.

19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
20. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za uhrazený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí a příprava zastoupení - dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, podání žaloby - dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.